

Andakt två:

Nu låg han där i havet, Jona och stormen hade lugnat sig märkligt men sant. Man undrar hur han agerade och tänkte, började han simma för att komma upp till ytan? i fatt skeppet? eller simmade han för att komma i land? eller lät han bara bli och sjönk mot botten? Hur hade du gjort?

Hur gör du när det inte blir som du tänker? Är du en som försöker att se framåt och lära dig av dina misstag eller kör du bara på? Undrar hur Jona tänkte, han valde kanske att lära sig av sitt misstag och ta konsekvenserna.

Helt plötsligt från ingenstans kom det en stor fisk, tydligen fanns de en sådan fisk på den tiden. En fisk som kunde sluka människor och det var det som skedde med Jona. Han slukades av fisken och hamnade så i fiskens buk. Det är så att Gud ville ju inte förlora Jona, men han ville kanske att Jona skulle fundera över sitt handlade. Funderar du på hur det gick och tar lärdom av både det som gått bra och dåligt? Eller stannar du bara och tar lärdom av det som gått bra.

Gud ville rädda Jona och Gud vill rädda dig och mig, han vill att vi ska ha de bra och vara vänner och visa varandra kärlek.

Nu när Jona är i fiskens mage börjar han be, låt oss stanna upp vid Jona 2:3-10: "I min stora nöd ropar jag till dig Herren, och du svarade mig. Från dödens djup bad jag till Herren, och du hörde mig! Du kastade mig i havets djup. Jag sjönk i djupet, ner under de vilda vågorna. Då tänkte jag: "Herre du har förkastat mig. Får jag någonsin mer se dig i ditt heliga tempel?" Jag sjönk allt djupare i vågorna, och döden var mycket nära. Jag var helt omgiven av vatten och sjögräs snodde runt mitt huvud. Jag sjönk ända till foten an de berg som har sin början i havsdjupen. Jag var utestängd från livet och fånge i dödsriket. Men, Herren, min Gud, du ryckte mig ur dödens käftar! När jag förlorat allt hopp tänkte jag än en gång på Herren, och min uppriktiga bön gick till dig i detta heliga tempel. Den som offerar till avgudar kan inte förvänta sig någon barmhärtighet från Herren! Men jag vill offra min tacksamhet till dig. Jag ska hålla mina löften till dig, min befrielse och räddning kommer enbart från Herren".

När Jona bett bönen som kom från hans hjärta, den bön som säkert var ord som Gud lade i hans hjärta och i hans mun, Gud fanns där hela tiden även om Jona kanske kände något annat.

Gud märkte ju att Jona bad med ett uppriktigt hjärta och en dialog med Gud att samtal med Gud från hjärtat och inte bara en massa tomma ord. Gud märkte förändring hos Jona och hörde på hans ord att de var allvar och ärlighet. Så fisken började att bege sig till land, kanske på tilltal från Gud, han som skapat himmel och hav och allt levade i så väl vattnet och på land. När fisken var framme vid land så spottade den ut Jona och Jona var nu fri ifrån fångenskapen i fiskens buk. I vers 11 kan vi läsa just detta: "Då gav Herren fisken befallningen att spotta upp Jona på land, och Jona for ut ur fisken och var räddad."

Jona hade flytt från Gud men samtidigt också varit både olydig och upprorisk mot Gud, men det vi måste ta med oss är att Gud visade honom både kärlek och barmhärtighet trots hans handlade och agerande. Gud låter oss inte komma undan bara för att vi syndar och gör tvärtemot hans vilja och tanke, Gud slutar aldrig älska oss om vi valt att bekänna honom och tro på honom och visa det i ord och handling sen kan vi alla göra felsteg, men det som vi ska bära med oss är att Gud älskar oss, han älskar Dig. Han förlåter oss om vi är villiga att vända om från synden och lyda honom att bekänna felen vi gör, detta är också inför varandra att vi vågar säga till varandra att jag gjorde fel. Förlåt, att visa varandra kärlek så som Gud visar oss sin kärlek. Det är inte bara i äktenskapet eller familjen man

behöver älska varandra utan även i församlingen och i vänskapen. Sen funkar vi inte alltid ihop med alla, så är det och så får det vara men vi ska inte tala illa om varandra för det, utan visa varandra kärlek att våga och kunna be tillsammans och våga att be om förlåtelse om vi gjort någon illa. För bönen som vi ber tillsammans har mer kraft än vi kan förstå. Att sen också be självständigt så som Jona att låta orden vara sanna och komma från hjärtat så kommer vi att få hjälpen ifrån Gud för han hör oss.

Hur ber vi? Rabblar vi bara tomma ord eller kommer det från hjärtat, ska skicka med en bön som Grace Adolphsen Brame, ta och fundera och läs den mer än en gång.

”Bön är inte en monolog, utan en dialog. Inte bara att tala, utan också att lyssna. Inte bara begära, utan också att ta emot. Inte bara beordra, utan också att acceptera. Inte att ändra Guds vilja till vår, utan upptäcka hans Gudomliga plan.”

Ta till dig texten och fundera på den, vad är bön för dig, för mig är den så talande och sann.

Har du själv tänkt tanken hur det kan bli när du lovat något och inte gör det? Hur känns det inombords, är det lätt att falla ner i den där spiralen eller bara skakar du av dig det som inget hänt.

Christer Holmberg